

1-1-1984

Constitutions Latin: 1984

Recommended Citation

"Constitutions Latin: 1984" (1984). *Constitutions and Rules*. Paper 32.
http://via.library.depaul.edu/cm_construles/32

This Article is brought to you for free and open access by the Official Documents at Via Sapientiae. It has been accepted for inclusion in *Constitutions and Rules* by an authorized administrator of Via Sapientiae. For more information, please contact mbernal2@depaul.edu.

CONSTITUTIONES
CONGREGATIONIS
MISSIONIS

CURIA GENERALIS
CONGREGATIONIS MISSIONIS

ROMAE 1984

**SACRA CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS**

Prot. n. P. 53 – 1/81

DECRETUM

Congregatio Missionis, a S. Vincentio a Paulo fundata, specialem finem apostolicum habet pauperes evangelizandi et cleri disciplinam promovendi.

Normis inhaerens Concilii Vaticani Secundi aliisque Ecclesiae ordinationibus, novum Constitutionum textum sedulo opere paravit, quem Moderator Generalis Sanctae Sedi proposuit, ut approbatione decoraretur.

Sacra igitur Congregatio pro Religiosis et Institutis saecularibus, postquam allatum Constitutionum textum peculiari subiecit Consultoris examini, considerato voto favorabili Congressus, omnibus perpensis, ei praesentis Decreti, ilium approbat et confirmat, iuxta exemplar idiomate latino exaratum et in suo tabulario asservaturi, servatis de iure servandis.

Faxit Deus ut Congregationis Missionis sodales omnes, divina gratia adiuti, per S. Vincentii a Paulo intercessionem, animo Deo grato novas accipiant Constitutiones ut validum instrumentum magis magisque progrediendi in tanto opere ipsis ab Ecclesia commisso.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis pro Religiosis et Institutis saecularibus, die 29 iunii, in solemnitate SS. Petri et Pauli Apostolorum, anno Domini 1984.

+Vincentius Fagiolo
Secr.

+Fr. Jerome Hamer, O.P.
Pro.Pref.

RICHARDUS MC CULLEN

Superior Generalis Congregationis Missionis

dilectis nostris in Christo
Sacerdotibus, Clericis et Fratribus

Salutem in Domino

Res sane magni momenti in nostrae Congregationis historia quod nuper a S. Congregatione pro Religiosis et Institutis Saecularibus Constitutiones nostrae sint approbatae.

Anni quidem circiter triginta iam effluxere a die qua praedecessor noster, Gulielmus Slattery, ven. mem. praecedentes Constitutiones, ad praescripta Codicis Iuris Canonici anni 1917 accommodatas, promulgavit (1954).

Nunc vero, post studia, considerationes et preces, per septemdecim annos protracta, ac trium Conventuum Generalium deliberationes, Sancta Sedes Constitutiones nostras approbavit, quas vobis laeto animo offero.

De quibus hoc unum mihi dicere liceat: ratio scilicet qua Constitutionum litterae et spiritui fideles erimus, maxime determinabit mensuram contributionis nostrae vitae Ecclesiae localis, in qua Congregatio nostra est inserta.

In huius libri paginis Congregationis identitas in Ecclesia delineatur. Hanc tamen identitatem ne sinamus esse tantum in hoc libro. Textum enim Constitutionum in nostris cordibus alte imprimere debemus et cotidiana vita exprimere, ut vocationem nostram ad pauperum evangelizationem impleamus.

Saepe igitur Constitutiones sunt nobis legendae, oratione lectionem assidue comitante. Valde itaque exopto quod sane vobis omnibus cordi est. Ut Constitutiones istae efficacia media fiant, quibus facilius quod S. Vincentius amavit amemus et quod docuit libenter ipsi operemur.

Has Constitutiones a S. Sede accipientes animus noster illam conferentiam sponte recolit quam Institutor noster die 17 maii a. 1658 habuit, cum Regularum Communium libellum singulis confratribus distribuit.

Ipsius igitur S. Vincentii verbis, votum exprimere possumus, quod ipse tunc protulit:

“A summi Dei bonitate, pro omnibus qui has Regulas, ab ipso nobis datas, fideliter servabunt, omnis generis bona et benedictiones expectare debemus: benedictiones in eorum personas, benedictiones in eorum incepta, benedictiones denique super omnia quae ad eos pertinent ac pertinebunt... Confido vero, fratres, per gratiam Dei

et vestram caritatem, vos omnes hodie illam fidelitatem renovaturos, qua usque nunc has Regulas in praxim redegistis.

Simulque spero fore ut fidelitas vestra ac patientia, qua tandiu illas expectastis, a misericordia Dei illam gratiam vobis obtineant, qua facilius etiam in futuro illas servare possitis" (COSTE, XII, 11).

In amore Domini nostri Iesu Christi eiusque Immaculatae Matris addictissimum vobis confratrem toto corde me profiteor.

Romae, die 27 septembris anni 1984
in solemnitate Sancti Vincentii a Paulo.

Richard McCullen, C.M.

DECRETUM PROMULGATIONIS

Omnibus Congregationis nostrae sodalibus has Constitutiones a S.C. pro Religiosis et Institutis Saecularibus die 29 iunii recognitas et approbatas transmittito atque, congruo temporis spatio elapso ut illae ad effectum adducantur, de consensu mei Consilii, decerno ut Constitutiones nostrae vim obligandi sortiantur a die 25 januarii a. 1985 in festo Conversionis Sancti Pauli.

Romae, die 27 septembris a. 1984
in solemnitate S. Vincentii a Paulo.

Richard McCullen, C.M.

INTRODUCTIO

Congregatio Missionis, a Sancto Vincentio de Paul fundata, Ecclesiae voluntati obsequens, ius fundamentale sibi proprium recognoscit, quo apostolicam suam actuositatem et vitam in mundo huius temporis, afflatu Concilii Vaticani II, vivificet.

Hinc persentit se peculiarem horam gratiae vivere et actionem Spiritus Domini super se transeuntis percipit, qui eam impellit ut seipsam renovet, vestigia Sancti Vincentii sectando.

Ipsa autem Congregatio, suum cupiens traditum locum et finem in Ecclesia servare et exprimere, necessarium ducit ad suas origines atque ad Sancti Vincentii experientiam spiritualem et proposita redire, quo plenius valeat non solum originariam suam indolem et ipsius Sancti Fundatoris spiritum plenius agnoscere et fideliter custodire, sed et impensiores inspirationem ex iisdem fontibus haurire ut suae vocationi respondeat, voluntati Dei attendens, quae speciali modo in pauperum societatis hodiernae necessitatibus sibi manifestatur, sicut jam Sancto Vincentio.

Vincentius de Paul, in pago vulgo Pouy, anno 1581 natus, jam a puero cum pauperibus est conversatus et eorum vitae condiciones est expertus. Anno 1600 sacerdos factus est. Etsi quaesiverat aliquando paupertatem suae originis effugere, moderantibus vitae spiritualis magistris, sollicitudine profundioris sanctitatis acquirendae se urgeri sensit, et a Divina Providentia per suae vitae eventus eo ductus est ut firmum tandem propositum assumpserit se pauperum saluti devovendi.

Pauperum enim evangelizationem graviter urgere perspexit cum, apud Gannes et, die 25 ianuarii anni 1617, apud Folleville ministerio operam daret: quod fuit, ipso teste, et suae vocationis et Congregationis Missionis origo.

Tandem cum mense augusto eiusdem anni, apud Châtillon-les-Dombes “Caritates” instituit ad subveniendum infirmis omni ope destitutis, compertum habuit et manifestavit intimam necessitudinem intercedere inter pauperum evangelizationem eorumque servitium.

Eius spiritualis experientia formam gradatim accepit contemplatione et servitio Christi in persona pauperis, immo visio Christi a Patre missi ut pauperibus evangelizaret, centrum occupavit tum vitae tum apostolici eius laboris.

Mundi et societatis sui temporis interpellationibus attentus, quas legere didicit lumine intensioris semper amoris in Deum et in pauperes, cuiusvis generis calamitatum pondere oppressos. Vincentius se ipsum vocatum sensit ad omnigenas aerumnas levandas.

Inter diversas activitates, peculiarem curam Missioni semper adhibuit. Primi enim sodales, quos contractu, die 17 aprilis anni 1625 transacto, ad se collegerat ut cum illis ruricolis evangelizandis attenderet, per actum consociationis quem die 4 septembris anni 1626 subsignaverunt, seque obligaverunt ad Congregationem efformandam in qua, in unum viventes, saluti pauperum ruricularum sese dicarent.

Vincentius eiusque sodales, dum pauperum evangelizatorii incumbabant, aperte conspexerunt fructus missionis in populo servari non posse, nisi et sacerdotum formationi provideretur: cui opem initium dederunt cum, anno 1628, in civitate Beauvais, exercitia spiritualia pro clericis ad Ordines accedentibus habuerunt, instante episcopo, conscii se hac ratione bonos pastores Ecclesiae providere.

Quo melius cuiusvis generis necessitatibus subveniret, Vincentius quam plurimos ad se convocavit, divites et pauperes, humiles ac potentes, mediaque omnia adhibuit ut illis sensum pauperis, Christi privilegiatae imaginis, inspiraret: illosque ad pauperes sublevandos directe et indirecte impulit. Voluntariam ac generosam hanc dedicationem suam fecerunt et secutae sunt Communitas Filiarum Caritatis et Consociationes a Caritate ab eo conditae aliaeque ex his promanantes, singulaeque personae, quae hunc spiritum sibi proposuerunt assumendum, ad nostros usque dies.

Zelus eius in pauperes novum incrementum attigit per inceptum Missionum ad Gentes, cum anno 1648 primos sodales ad insulam Madagascar misit.

Dum crescebat, Congregatio qua Institutum, suam vocationem, ordinationem necnon vitam fraternam paulatim definivit, et sedulo suam indolem saecularem affirmavit, quamvis sodales suam in ipsa stabilitatem peculiari voto, et paupertatis, castitatis et oboedientiae praxi firmarent. Huiusmodi notae Congregationis patrimonium nostris quoque diebus constituunt.

Haec omnia, Institutoris intentioni firmiter consentanea, in documentis Congregationis originem atque ordinationem asserentibus consignata sunt, cum URBANUS VIII per Bullam Salvatoris Nostri datam die 12 ianuarii 1633 haec edixit:

“... huiusmodi Congregationis illiusque personarum praecipuus finis et peculiare institutum sit. divina favente gratia, cum propria salute, in eorum salutem incumbere, qui in villis, pagis, terris, locis et oppidis humilioribus commorantur; in civitatibus autem et urbibus, privatim eos qui ad ordines promovendi fuerint ... ad spiritualia exercitia... ad eosdem ordines suscipiendos instituant”; et cum ALEXANDER VII per Breve Ex Commissa Nobis datum die 22 septembris 1655 emissionem probavit “votorum simplicium castitatis, paupertatis et obedientiae necnon stabilitatis in dicta Congregatione ad effectum se, toto vitae tempore, saluti pauperum rusticanorum applicandi, in quorum tamen emissionem nemo intersit qui ea acceptet, sive nomine Congregationis, sive Nostro, et pro tempore existente Romani Pontificis nomine...”, addita insuper declaratione quod “dicta Congregatio Missionis exempta sit a subiectione locorum Ordinariorum in omnibus, excepto quod personae quae a Superioribus eiusdem Congregationis

deputabuntur ad missiones... et ea quae illas concernunt; utque dicta Congregatio non censeatur propterea in numero Ordinum Religiosorum, sed sit de corpore cleri saecularis”.

Huic Congregationi, quam efformandam in spiritu Domini sedulo curavit, Vincentius post plurium annorum experientiam Regulas seu Constitutiones Communes commisit, in quibus, e contemplatione Domini procedens. in eo quod fecit et docuit ut voluntatem Patris impleret qui illum misit ut pauperibus evangelizaret, illa documenta proposuit perfectionis evangelicae, quae spiritualitatem, apostolicam actuositatem et vitam fraternam sui Instituti pressius inspirare deberent.

Eius autem vocationem et missionem clarius explicat, initio Regularum Communium. viam simul indicando ad eam assequendam:

“Dominus noster Jesus Christus, testante Scriptura Sacra, missus in mundum ut salvum faceret genus humanum, coepit facere et docere. Primum quidem adimplevit, cum omne genus virtutum perfecte in praxim redegit: secundum vero, quando evangelizavit pauperibus, tradiditque Apostolis ac Discipulis suis scientiam ad populos dirigendos necessariam. Et quoniam pusilla Congregatio Missionis cupit ipsum Christum Dominum, mediante eius gratia, et pro virium suarum tenuitate, imitari tum quoad ipsius virtutes, tum circa munia salutem proximi spectantia: conveniens est, ut similibus mediis, ad pium hoc propositum rite exsequendum, utatur. Idcirco eius finis est: 1) Propriae perfectioni studere, nitendo scilicet pro viribus virtutes exercere, quibus summus iste Magister nos verbo et exemplo instituere dignatus fuit: 2) Evangelizare pauperibus, maxime ruricolis; 3) Ecclesiasticos adiuvere ad scientias, virtutesque acquirendas, ipsorum statui requisitas” (Regulae Communes. 1. 1).

* * *

His verbis, Sanctus Vincentius soboli suae spirituali sodalibus nempe Congregationis Missionis, singularem concredidit vocationem, novum vitae communitariae genus, et finem semper stimulantem, novis tamen temporibus indesinenter et sapienter aptandum.

CONSTITUTIONES
CONGREGATIONIS MISSIONIS

PARS PRIMA

DE VOCATIONE

1. — Congregationis Missionis finis est sequi Christum evangelizantem pauperibus. Hic autem finis perficitur cum sodales et communitates, sancto Vincentio fideles,

1° totis viribus spiritum ipsius Christi induere nituntur (RC I, 3) ut perfectionem vocationi suae congruentem acquirant (RC XII, 13);

2° pauperibus, praecipue vero magis derelictis, evangelizandis incumbunt;

3° clericos et laicos in ipsorum formatione adiuvant et eos adducunt ad plenus participandum in pauperum evangelizatione.

2. — Ratione habita finis, Congregatio Missionis, Evangelium prae oculis habens et signis temporum atque urgentioribus Ecclesiae petitionibus semper attentata, novas vias aperire mediaque adhibere temporum et locorum adiunctis aptata curabit, ac praeterea opera et ministeria ponderare necnon disponere studebit, sic permanens in statu renovationis continuae.

3. — § 1. — Congregatio Missionis est societas clericalis vitae apostolicae et iuris pontificii in qua sodales proprium finem apostolicum, iuxta patrimonium a sancto Vincentio commissum et ab Ecclesia sancitum, prosequuntur; vitam fraternam in communi ducunt secundum propriam rationem vitae et per observantiam Constitutionum ad perfectionem caritatis tendunt.

§ 2. — Congregatio Missionis, iuxta traditionem a sancto Vincentio promanantem, apostolatam suam exercet in intima cooperatione cum episcopis et clero dioecesano, qua ratione sanctus Vincentius saepe asseruit Congregationem Missionis esse saecularem etsi gaudeat propria autonomia sive a lege universali sive ab exemptione concessa.

§ 3. — Sodales Congregationis Missionis, intuitu prosequendi finem ipsius Congregationis efficaciore et firmitate modo, emittunt vota stabilitatis, castitatis, paupertatis et oboedientiae iuxta Constitutiones et Statuta.

4. — Congregatio Missionis, quae clericis et laicis constat, ut finem quem sibi proponit, divina adspirante gratia, attingat, Christi sensibus et affectibus, imo eodem, quo ipse, spiritu repleti quaerit, qui maxime elucet in evangelicis documentis, prout in Regulis Communibus explanatur.

5. — Spiritus Congregationis est participatio spiritus ipsius Christi prout a sancto Vincentio proponitur: “Evangelizare pauperibus misit me” (Lc 4, 18). Proinde “Jesus Christus est Missionis regula”. Et tamquam eius vitae et actus centrum habebitur (SV XII, 130).

6. — Spiritus ergo Congregationis intimas illas animi dispositiones Christi comprehendit, quas Fundator iam ab initio sodalibus commendabat: caritatem ac reverentiam erga Patrem, compatientem et efficacem amorem erga pauperes, divinae Providentiae docilitatem.

7. — Congregatio suum spiritum quaerit exprimere etiam quinque virtutibus ex peculiari Christi visione depromptis: simplicitate nempe, humilitate, mansuetudine, mortificatione, animarumque zelo, de quibus sanctus Vincentius dixit: “Congregatio his colendis atque exercendis accuratius incumbet, ita ut hae quinque virtutes sint veluti facultates animae totius Congregationis, omnesque nostrae singulorum actiones illis semper animentur” (RC II, 14).

8. — Huius spiritus profundiori cognitioni omnes semper studebunt, redeuntes ad Evangelium, ad exemplum sancti Vincentii eiusque doctrinam, memores quod spiritus et ministeria nostra sese mutuo alere debent.

9. — Nostra insuper vocatio — finis scilicet, natura et spiritus — Congregationis vitam et organizationem dirigat oportet.

PARS SECUNDA

DE VITA IN CONGREGATIONE

CAPUT I

De actuositate apostolica

10. — Congregatio Missionis, inde a temporibus Fundatoris et ipso inspirante, sese agnoscit a Deo vocatam ad opus evangelizationis pauperum peragendum.

Peculiari quadam ratione, cum tota Ecclesia ipsi de se asseverare licet quod evangelizandi munus habendum est gratia ac vocatio sibi propria, verissimamque indolem exprimit (cf. EN 14).

Immo omnes et singuli eius sodales cum Iesu dicere audent: “Oportet me evangelizare regnum Dei, quia ideo missus sum” (Lc 4, 43).

11. — Caritas Christi miserentis super turbas (cf. Mc 8, 2) fons est totius nostrae actuositatis apostolicae, nosque impellit ut, iuxta verba sancti Vincentii, “Evangelium reapse effectivum reddamus” (SV XII, 84).

In variis autem temporum et locorum adiunctis, evangelizatio nostra verbo et opere ad hoc contendere debet, ut omnes per conversionem et sacramentorum celebrationem adhaereant “ad Regnum, nempe mundum novum, ad novum rerum statum, ad novam existendi viam, ad nostram rationem vivendi, et quidem coniuncte vivendi, quam Evangelium instaurat” (EN 23).

12. — In opere evangelizationis, quod Congregatio sibi proponit peragendum, hae notae prae oculis habeantur:

1 ° praeferebatia clara et expressa apostolatus inter pauperes: evangelizatio enim eorum signum est regnum Dei appropinquare in terra (cf. Mt 11.5);

2 ° attentio realitati societatis humanae, maxime vero causis inaequalis distributionis bonorum in mundo, ut prophético munere evangelizandi melius perfungamur;

3 ° aliqualis participatio conditioni pauperum, ita ut non solum ipsis evangelizandis attendamus, sed et ab ipsis evangelizemur;
4 ° verus sensus communitarius in operibus apostolicis, ita ut invicem in communi vocatione confirmemur;
5 ° disponibilitas eundi in mundum universum, ad exemplum primorum missionariorum Congregationis;
6 ° status continuae conversionis exquirendae tum ab unoquoque sodali tum a Congregatione universa, ad mentem sancti Pauli, qui admonet: “Nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in novitate sensus vestri” (Rm 12, 2).

13. — Provinciae ipsae iudicabunt de formis apostolatus suscipiendis ita ut spiritui et exemplo sancti Vincentii fideles, actuositatem apostolicam actioni pastoralis Ecclesiae localis inserant, iuxta documenta et instructiones a Sancta Sede, a Conferentiis Episcoporum et ab Episcopis dioecesanis prolatas.

14. — Missiones ad populum, Fundatoris cordi maxime curae, impensius promovendae sunt. Ideo missionum opus, rerum et locorum adiunctis aptatum aggrediemur, omnes exquirentes possibilitates quibus illi novum impulsus conferamus, tum ad veram communitatem christianam renovandam et aedificandam, tum ad fidem in cordibus non credentium suscitandam.

15. — Opus institutionis clericorum in seminariis, iam ab exordiis inter Congregationis activitates adnumeratum, opportune efficaciterque renovetur. Sodales insuper spirituale adiumentum sacerdotibus praestent in eorum sive formatione continua proclucenda sive studio pastoralis fovendo. In ipsis autem desiderium excitent implendi optionem Ecclesiae in favorem pauperum.

Laicis, suscitandis et rite praeparandis, etiam ad ministeria pastoralia, in communitate christiana necessaria, incumbant.

Clericos tandem et laicos doceant ut consociate laborent et sese invicem adiuvent in processu formationis communitatis christianae.

16. — Inter opera apostolica Congregationis eminentem locum occupant Missiones sive ad Gentes sive ad populos qui in simili condiciones evangelizationis versantur. In aedificanda nova communitate ecclesiali, missionarii sedulo attendant ad “semina Verbi” quae in cultura et religiositate populi reperiantur (cf. EN 53).

17. — Cum Congregatio Missionis eadem ac Filiae Caritatis haereditate fruatur, sodales illis petentibus auxilio libenter aderunt, praesertim ad exercitia spiritualia et ad directionem spiritualem quod attinet.

Fraternam quoque cooperationem in operibus mutuo susceptis els semper exhibebunt.

18. — Sanctum Vincentium secuti, qui, secundum parabolam boni Samaritani (Lc 10, 30-37), actione efficaci occurrebat derelictis, Provinciae ipsique sodales satagent pro viribus iis optulari qui ad margines societatis sunt reiecti, victimis calamitatum et iniustitiae

cuiusvis generis, necnon us qui formis paupertatis moralis huius aetatis propriis, sunt afflicti.

In favorem eorum et cum eis agentes, studebunt exigentias implere iustitiae socialis et caritatis evangelicae.

CAPUT II

De vita communitaria

19. — Sanctus Vincentius sodales in Ecclesia adunavit, qui, nova communitaria vivendi forma, evangelizandis pauperibus incumberent. Communitas enim vincentiana ordinatur ad activitatem apostolicam praeparandam, eamque constanter fovendam atque adiuvandam. Itaque omnes et singuli sodales, in communionem fraternam constituti, assidua renovatione ad missionem communem impendam contendunt.

20. — Sicut Ecclesia et in Ecclesia, Congregatio invenit in Trinitate actionis et vitae suae supremum principium.

1° In communitate enim congregati ad nuntiandum amorem Patris erga homines, eum exprimimus in vita nostra.

2° Christum convocantem apostolos et discipulos et cum eis vitam fraternam ducentem ad evangelizandum pauperibus sectamur.

3° Sub Spiritus Sancti afflatu inter nos unitatem in missione persolvenda construimus, ut exhibeamus testimonium credibile Christi Salvatoris.

21. — § 1. — Vita communitaria est nota propria Congregationis eiusque ratio vivendi ordinaria inde ab eius initio et ex clara voluntate sancti Vincentii. Ideoque sodales, in domo vel in communitate legitime constituta, habitare debent, ad normam iuris proprii.

§ 2. — Fraterna conversatio, quae missione continue agitur, communitatem efformat ad persequendum profectum personale et communitarium, et ad opus evangelizationis efficacius reddendum.

22. — Nosmetipsos nostraque omnia impendendo, communitati aderimus. Pariter tamen circa ea quae ad vitam privatam spectant congruus respectus habeatur; valores personales a communitate promoveantur; incepta sodalium lumine finis et spiritus Missionis discernantur. Hac ratione diversitates et charismata singulorum concurrunt ad communionem augendam et ad missionem fructiferam reddendam.

23. — Unaquaeque communitas localis debita autonomia fruatur, ut revera sit locus ubi ad effectum deducitur coordinatio communitaria apostolatus et vitae una cum bono Congregationis, sive provinciali sive universali. Etenim communitas localis pars viva est totius Congregationis.

24. — Ut adiumento apostolatus nostro sit, vitam communitariam, a caritate animatam praesertim praxi “quinque virtutum”, ducere nitimur, ita ut novitatis vitae evangelicae signum mundo evadat. Proinde:

1° concordiam perficere conabimur ad missionem nostram implendam, subsidium vicissim adferentes maxime in rebus adversis, alter alteri gaudium in simplicitate cordis communicans;

2° necessario servitio auctoritatis adiuti, corresponsabiles nos faciemus, una cum Superiore, ad voluntatem Dei in vita et operibus quaerendam, activae oboedientiae obnoxii; atque inter nos dialogum fovebimus, formam vivendi nimis individuum superantes;

3° humili et fraterno animo ad opiniones et necessitates cuiusque consodalis intenti, conabimur difficultates, quas vita communitaria secumfert, superare; correctionem denique fraternam leniter exercebimus, reconciliationem ad invicem donantes:

4° sollicita cura illas conabimur condiciones creare, quae labori, requie, orationi et fraternae conversationi sunt necessariae, ideoque, discrete ac prudenter media communicationis adhibebimus et, salvis apostolatus exigentiis, aliquam domus partem ad communitatis intimitatem tuendam, servabimus.

25. — Communitas est permanenter efformatrix sui ipsius, renovando imprimis elementa praecipua nostri modi vivendi et operandi, quae sunt:

1° communitaria sequela Christi evangelizatoris, quae generat in nobis specialia vincula anions et affectionis; proinde mutuam reverentiam coniungemus cum sincera benevolentia in “morem carorum amicorum” (RC, VIII, 2);

2° evangelizatio pauperum, quae omnibus laboribus nostris tribuit unitatem, quaeque nec talenta nec dona, etsi diversa, exstinguit, sed dirigit ad servitium huius missionis;

3° oratio, praesertim vero in Eucharistia, quae fons efficitur nostrae vitae spiritualis, communitariae et apostolicae;

4° bona nostra, quae erunt communia ad mentem sancti Vincentii, quaeque libenter dividemus.

Sic etenim vita nostra vere fit communitas conversationis fraternae, laboris, orationis et bonorum.

26. — § 1. — Aegrotantes, infirmi senescentesque confratres cordi erunt nobis considerantibus eorum praesentiam sicut benedictionem domorum nostrarum. Proinde, praeter curam medicam et vitae solatium, eis partes in vita familiari et in apostolatu nostro reservabimus.

§ 2. — Pro sodalibus defunctis, vero, cum fidelitate suffragia in Statutis praescripta offeremus.

27. — Unaquaeque communitas commune propositum elaborare conabitur, secundum Constitutiones, Statuta et Normas Provinciales. Idem propositum prae oculis habebitur in vita et labore ordinandis, in executione consiliorum atque in periodico examine vitae et activitatis nostrae.

CAPUT III

De castitate, paupertate et oboedientia

28. — Missionem Christi persequi cupientes, nosmetipsos pauperibus evangelizandis in Congregatione toto vitae tempore devovemus. Ad hanc autem vocationem implendam, castitatem, paupertatem et oboedientiam iuxta Constitutiones et Statuta amplectimur. Etenim, “minima Congregatio Missionis... at animarum saluti, maxime pauperum ruricularum, inserviret, nullis utique fortioribus et aptioribus armis uti posse iudicavit, quam iisdem. quibus ista Sapientia aeterna tam feliciter, tam que utiliter usa est.” (RC II, 18).

29. — § 1. — Christi imitatores in eius universali amore erga homines, perfectam castitatem in coelibatu propter regnum coelorum vi voti amplectimur. Eam autem accipimus uti donum a personali et infinita Dei benevolentia nobis largitum.
§ 2. — Hoc modo, cor ad Deum et ad proximum latius patefacimus, et tota nostra agendi ratio fit laeta expressio amoris inter Christum et Ecclesiam, qui in futuro saeculo plene manifestabitur.

30. — Intima unio cum Christo, communio vere fraterna, instantia in apostolatu, ascesis experientia Ecclesiae probata, efficient ut castitas nostra vigeat. Eadem autem per continuam et maturam responsionem vocationi divinae, est fons spiritualis fecunditatis in mundo, et ad plenitudinem etiam humanam assequendam valde confert.

31. — “Cum ipse Christus, verus universorum bonorum Dominus, ita paupertatem amplexus fuerit, ut non haberet ubi reclinaret caput suum, eosque, qui secum in missionibus laboraverunt, Apostolos scilicet et Discipulos, in simili inopiae gradu constituent, ita ut nihil proprium haberent; unusquisque in hac virtute colenda, ipsum pro sua tenuitate imitari conabitur” (RC III, 1). Hac ratione, sodales manifestabunt se totaliter a Deo dependere, ipsaque pauperum evangelizatio validior evadet.

32. — § 1. — In suo officio implendo, secundum finem Congregationis et commune propositum communitatis, quisquis sodalis universali legi laboris sese obnoxium sentiat.
§ 2. — Fructus autem laboris aut quae ei ratione pensionis, subventionis vel assiduationis intuitu Congregationis quoquo modo obveniunt post incorporationem, iuxta ius proprium, bona communitatis erunt, ita ut exemplo primorum christianorum, veram communionem bonorum vivamus, et fraterno adiumento nos mutuo prosequamur.

33. — Prae oculis habitis condicionibus pauperum, modus noster vivendi simplicitatem et sobrietatem redoleat. Media autem apostolatus, etsi efficaciora et moderniora, omni specie ostentationis careant.

Quae ad sustentationem et promotionem sodalium atque profectum operum sunt necessaria, ex omnium conatu potissimum procedant. Congregatio autem, vitata quavis cumulatione bonorum, studebit ex suis in favorem pauperum erogare; sic enim, expedita a cupiditate divitiarum, testimonio erit mundo materialismo affecto.

34. — In usu et dispositione bonorum consensum Superioris oportet habere vi voti, iuxta Constitutiones et Statuta. Cum autem ad spiritum paupertatis colendum haud sufficiat consensum tantum habere Superioris, necesse est ut unusquisque perpendat quid aptius et

conformius sit ad vitam et ministerium, iuxta spiritum Fundatoris nostri in Regulis Communibus expressum.

35. — Bona autem propria, cum licentia Superioris adhibebimus, iuxta Statutum Fundamentalibus voti paupertatis in Congregatione, in favorem operum caritatis et etiam sodalium, vitatis differentiis inter nos.

36. — Memores condicionem humanam esse limitatam, et sectantes salvificam actionem Christi, qui factus est oboediens usque ad mortem, voluntati Patris multiplici modo sese nobis manifestanti, ductu Spiritus Sancti, libenter oboedire studebimus.

37. — § 1. — Participatio in hoc Christi oboedientis mysterio requirit ut omnes communitarie voluntatem Patris quaeramus, mutua experientiarum communicatione, aperto et responsabili dialogo, in quo diversae aetates et animi habitudines inter se occurrunt, ita ut exinde communes propensiones maturescant et exoriantur quae ad decisiones faciendas conducant.

§ 2. — Sodales, spiritu corresponsabilitatis et memores verborum sancti Vincentii, prompte, libenter et perseveranter, Superioribus oboedire pro viribus nitentur. Superiorum autem decisionibus, etiamsi sententiam propriam meliorem esse existiment, lumine fidei obsequi conabuntur.

38. — § 1. — Vi voti oboedientiae tenentur oboedire Summo Pontifici, Superiori Generali, Visitatori, Superiori domus eorumque substitutis, qui nobis praecipunt iuxta Constitutiones et Statuta.

§ 2. — Episcopis vero, in quorum dioecesibus instituta est Congregatio, iuxta ius universale et Instituti nostri proprium, exhibebimus oboedientiam, secundum mentem et spiritum sancti Vincentii.

39. — Peculiari voto stabilitatis vovemus fini Congregationis toto vitae tempore in dicta Congregatione vacare, operibus obeundis, quae a Superioribus praescripta nobis fuerint, iuxta Constitutiones et Statuta.

CAPUT IV

De oratione

40. — § 1. — Christus Dominus, in intima unione permanens cum Patre, oratione eius voluntatem quaerebat, quae fuit ratio suprema suae vitae, missionis et oblationis pro mundi salute. Similiter Discipulos docuit eodem spiritu semper orare et nunquam deficere.

§ 2. — Nos quoque, in Christo sanctificati et in mundum missi, oratione signa voluntatis divinae inquirere et Christi disponibilitatem imitari conabimur, omnia iuxta sensum eius diiudicando. Hoc modo vita nostra in oblationem spiritualem a Sancto Spiritu immutatur et nos aptiores efficimur ad missionem Christi participandam.

41. — “Date mihi virum orationis et ad omnia exsequenda aptus erit” (SV XI, 83). Iuxta mentem enim sancti Vincentii oratio est fons spiritualis vitae missionarii: per illam Christum induit, sese doctrina imbuit evangelica, res atque eventus in conspectu Dei discernit, et in eius amore et misericordia permanet Sic Spiritus Christi semper efficaciam verbis et actionibus nostris praestat.

42. — Apostolica in mundum insertio, vita communitaria et experientia Dei ope orationis in vita missionarii invicem complentur et in unum coalescunt. In oratione enim fides, amor fraternus et zelus apostolicus constanter renovantur; in actione autem amor Dei et proximi effectivus manifestatur. Per intimam unionem orationis et apostolatus missionarius fit contemplativus in actione et apostolus in oratione.

43. — Oratio missionarii spiritu filiorum, humilitate, fiducia erga Providentiam et amore bonitatis Dei informari debet. Ita ediscimus orare sicut pauperes spiritu, pro certo habentes nostram infirmitatem virtute Spiritus Sancti roborari. Ipse enim illuminat mentes nostras et firmat voluntates ad necessitates mundi profundius cognoscendas et efficacius levandas.

44. — Peculiarem orandi facultatem experiamur oportet in ministerio Verbi. Sacramentorum et caritatis necnon in eventibus vitae. Evangelizando pauperibus Christum in eis invenire et contemplari debemus, curam populi exercentes ad quem missi sumus, non tantum pro illo sed etiam cum illo orare, et quasi sponte fidem devotionemque eius participare.

45. — Orationem liturgicam modo vivo et authentico colemus.

§ 1. — Vita nostra ad celebrationem cotidianam Coenae Domini tanquam ad suum culmen contendat: ab ea enim, uti a fonte, virtus activitatis nostrae et fraternae communionis promanat. Per Eucharistiam Christi mors et resurrectio repraesentantur, nos in Christo hostia viva perficimur, atque communitas populi Dei significatur et efficitur.

§ 2. — Ad sacramentum Poenitentiae frequenter accedemus, ut conversionem continuam et vocationis sinceritatem assequi valeamus.

§ 3. — Liturgiae Horarum celebratione voces et spiritus unimus ad laudes Domini decantandas, orationemque continuam ad eius conspectum elevamus et pro omnibus hominibus deprecamur. Ideo, Laudes et Vesperas in communi celebrabimus, nisi apostolatus causa excusemur.

46. — In oratione communitaria optimam formam reperimus animationis et renovationis vitae praesertim vero cum Verbum Dei celebramus et participamus, aut cum, dialogum fraternum instituentes participes ad invicem nos facimus fructus nostrae spiritualis et apostolicae experientiae.

47. — § 1. — Orationem personalem, sive privatim sive in communi, cotidie per unam horam, iuxta traditionem sancti Vincentii, pro viribus peragere nitimur. Sic idonei reddimur, tum ad sensum Christi percipiendum, tum ad vias aptas inveniendas, ut missionem eius impleamus. Ipsa vero, orationem communitariam et liturgicam praeparet, extendat et compleat.

§ 2. — Excercitiis spiritualibus inter annum fideliter vacabimus.

48. — Testes et nuntii amoris Dei. Trinitatis et Incarnationis mysteriis peculiarem devotionem et cultum praestare debemus.

49. — § 1. — Speciali devotione et Mariam, Matrem Christi et Ecclesiae, colemus, quae, iuxta sancti Vincentii verba, prae omnibus credentibus, documenta evangelica penitus perspexit et in vita sua effecit.

§ 2. — Devotionem erga Immaculatam Virginem Mariam diversimode exprimemus, eius festa devote celebrando eamque frequenter, praesertim ope rosarii, invocando. Peculiare nuntium, materna eius benevolentia, in Sacro Numismate expressum, pervulgabimus.

50. — Cultum sancti Vincentii, Sanctorum Beatorumque familiae Vincentianae corde habebimus. Ad Fundatoris patrimonium, quod in eius scriptis et in Congregationis traditione invenitur, constanter revertemur, ut amare ediscamus quod amavit et opere exercere quod docuit.

CAPUT V

De sodalibus

1. De sodalibus in genere

51. — Sodales Congregationis Missionis sunt discipuli Christi qui, ad continuandam eius missionem a Deo vocati et in dictam Congregationem admissi, pro viribus nituntur suae vocationi respondere adlaborando iuxta doctrinam, mentem et instituta sancti Vincentii a Paulo.

52. — § 1. — Sodales, qui omnes per baptismum et confirmationem sacerdotium regale Christi participant, sunt clerici et fratres, omnesque etiam Missionarii vocantur.

1° Clerici, i.e. sacerdotes et diaconie, iuxta proprium ordinem, ad exemplum Domini Nostri Iesu Christi Sacerdotis, Pastoris et Magistri, vocationem suam adimplent per exercitium huius triplicis functionis in omnibus formis apostolatus quae ad finem Congregationis assequendum inservire possunt. His accedunt sodales qui ad ordines recipiendos se praeparant.

2° Laici, qui apud nos fratres appellantur, ad apostolatum Ecclesiae et Congregationis deputantur illumque adimplent operibus suae conditioni aptatis.

§ 2. — Hi omnes sunt vel admissi tantum, vel etiam incorporati, iuxta Constitutiones et Statuta.

2. De admissione in Congregationem

53. — § 1. — Candidatus admittitur in Congregationem cum, ipso petente, recipitur ad tempus probationis Seminarii Interni perficiendum.

§ 2. — Ius admittendi candidatos in Seminarium Internum spectat, servatis servandis:

1° ad Superiorem Generalem, audito suo Consilio, pro tota Congregationem

2° ad Visitatorem, audito suo Consilio pro sua Provincia.

§ 3. — Quoad requisita ad admissionem standum est iuri universali.

54. — § 1. — Totum tempus quo fit praeparatio ad incorporationem Congregationi nec brevius sit biennio nec longius novennio a receptione in Seminario Interno.

§ 2. — Elapso anno completo ab admissione in Congregationem, sodalis, iuxta traditionem nostram per Bona Proposita, voluntatem suam ostendit ad salutem pauperum, toto vitae tempore, in Congregatione vacandi, iuxta Constitutiones et Statuta.

§ 3. — Ius admittendi ad Bona Proposita spectat, servatis servandis:

1° ad Superiorem Generalem, auditis suo Consilio et Directore Seminarii Interni pro tota Congregatione;

2° ad Visitatorem, auditis suo Consilio et Directore Seminarii interni pro sua Provincia.

55. — § 1. Vota nostra sunt perpetua, non religiosa, reservata, ita ut solus Romanus Pontifex et Superior Generalis possint ea dispensare.

§ 2. — Quae vota fideliter interpretanda sunt secundum propositum sancti Vincentii approbatum ab Alexandro VII in brevibus “Ex commissa nobis” (22.IX.1655) et “Alias nos supplicationibus” (12.VIII.1659).

56. — Ius ad vota admittendi spectat, servatis servandis:

1° ad Superiorem Generalem, de consensu sui consilii et consultis moderatonibus candidati, pro tota Congregatione;

2° ad Visitatorem, de consensu sui Consilii et consultis moderatoribus, pro sua Provincia.

57. — § 1. — Licentia emittendi vota a Superiore maiore data post petitionem sodalis secumfert, emissis votis, incorporationem Congregationi, cui sodalis incardinatur receptione Diaconatus.

§ 2. — Sodalis Congregationi nondum incorporatus ad Ordines admitti nequit. Incorporatio tamen sodalis iam clerici, eum incardinat Congregationi.

58. — § 1. — Emissio votorum praesente Superiore vel sodali ab ipso designato fieri debet.

§ 2. — Iuxta consuetudinem Congregationistam petitio quam attestatio emissionis votorum scripto fiant; de votorum autem emissionem Superior Generalis quam primum certior fiat.

Vota emittuntur in Congregatione Missionis secundum has formulas:

a) *Formula directa:* Domine, Deus meus, ego NN. coram Beatissima Virgine Maria, voveo me evangelizationi pauperum toto vitae tempore in Congregatione Missionis fideliter dedicaturum, in sequela Christi evangelizantis, ideoque castitatem, paupertatem et oboedientiam voveo iuxta Instituti nostri Constitutiones et Statuta, gratia tua adjuvante.

b) *Formula declarativa:* Ego, NN. coram Beatissima Virgine Maria, voveo Deo me evangelizationi pauperum toto vitae tempore in Congregatione Missionis fideliter dedicaturum, in sequela Christi evangelizantis. Ideoque castitatem, paupertatem et

oboedientiam Deo voveo iuxta Instituti nostri Constitutiones et Statuta, gratia Dei adjuvante.

c) *Formula traditionalis:* Ego, NN. indignus (sacerdos, clericus, frater) Congregationis Missionis, coram Beatissima Virgine et curia coelesti universa, voveo Deo paupertam, castitatem et Superiori nostro eiusque successoribus oboedientiam, iuxta Instituti nostri Regulas seu Constitutiones; voveo praeterea me pauperum rusticanorum saluti toto vitae tempore in dicta Congregatione vacaturum, eiusdem Dei omnipotentis gratia adjuvante, quem ob hoc suppliciter invoco.

3. De iuribus et obligationibus sodalium

59. — § 1. — Omnes sodales Congregationis, nisi ex natura rei aliud constet, gaudent iuribus, privilegiis et gratiis spiritualibus Congregationi concessis ad normam iuris universalis et proprii.

§ 2. — Omnes sodales Congregationi incorporati iisdem iuribus fruuntur et obligationibus tenentur ad normam iuris universalis et proprii, illis exceptis quae exercitium Ordinis eique adnexam iurisdictionem respiciunt. Sodales vero in Congregationem solummodo admissi, fruuntur iuribus et tenentur obligationibus iuxta Constitutiones, Statuta et Normas Provinciarum.

60. — Iure vocis activae et passivae gaudent, nisi amiserint ad normam iuris, sodales Congregationi incorporati, iuxta bus universale et proprium.

61. — Iure vocis passivae, firmis aliis condicionibus a iure universali et proprio statutis, pro omnibus officiis et muneribus fruuntur sodales qui saltem a triennio Congregationi sint incorporati et vigesimum quintum annum expleverint.

62. — Sodales Congregationis, praeter obligationes quibus tenentur secundum bus proprium, communibus obligationibus clericorum a iure universali statutis in cc. 273-289 etiam adstringuntur, non solum clerici, uti patet, et ii speciatim pro habitu ecclesiastico deferendo (c. 284) et pro liturgia horarum persolvenda (c. 276), sed etiam laici, nisi ex natura rei vel ex contextu sermonis aliud constet.

63. — Constitutiones ac Statuta aliasque normas in Congregatione vigentes, activa et responsabili oboedientia omnes servare debent.

64. — Item observent normas ab Ordinariis locorum promulgatas, salvo iure exemptionis nostrae.

4. De adscriptione sodalium alicui provinciae et domui

65. — Quemlibet sodalem Congregationis Missionis oportet esse alicui Provinciae et Domui vel Coetui ad instar Domus adscriptum, ad normam iuris proprii.

66. — In Provincia et in Domo vel Coetu ad instar Domus, quibus sunt adscripti, sodales habent:

1° iura et obligationes iuxta Constitutiones et Statutas

2° proprium et immediatum Superiorem localem et maiorem;

3° exercitium vocis activae et passivae.

67. — § 1. — Sodalis qui, vel a Superiore Generali vel a Visitatore, de eorumdem consiliorum consensu, licentiam vivendi extra Domum vel extra Communitatem obtinuerit alicui Domui vel Communitati adscribi debet, ut in ea iuribus fruatur et obligationibus teneatur, ad normam licentiae ipsi concessae.

§ 2. — Licentia vero concedatur iusta de causa, non tamen ultra annum, nisi natione infirmitatis curandae, studiorum aut apostolatus exercendi nomine instituti.

5. De egressu et dimissione sodalium

68. — Quoad egressum et dimissionem sodalium, in Congregatione Missionis iuri universali et proprio standum est.

69. — § 1. — Sodalis Congregationi nondum incorporatus libere eam deserere potest, Superioribus voluntatem suam manifestando.

§ 2. — Idem vero sodalis nondum incorporatus, ob iustas causas, dimitti potest a Superiore Generali vel a Visitatore, auditis suis Consiliis et eiusdem sodalis moderatoribus.

70. — Superior Generalis, de consensu sui Consilii, gravi de causa, sodali Congregationi incorporato concedere potest, non ultra triennium, ut vitam agat extra Congregationem, salvis obligationibus quae cum ipsius nova vitae condicione componi possunt. Sodalis, vero, sub cura Superiorum Congregationis manet, caret tamen voce activa et passiva. Si autem agatur de clerico, requiritur praeterea consensus Ordinarii loci in quo commorari debet, sub cuius cura et dependentia manet, ad normam c. 745.

71. — Superior Generalis, de consensu sui Consilii, potest sodali, gravi de causa, egressum e Congregatione concedere, illumque a votis dispensare, ad normam c. 743.

72. — § 1. — Sodalis Congregationi incorporatus, qui a communione eum illa necnon a potestate Superiorum sese subducit, solícite a Superioribus quaeratur et adiuvetur, ut in vocatione perseveret.

§ 2. — Quod si sodalis non redierit post sex menses, privetur voce activa et passiva, et, ad normam art. 74, § 2, decreto Superioris Generalis dimitti potest.

73. — § 1. — Ipso facto ab Instituto dimissus habendus est sodalis qui:

1° a fide catholica notorie defecerit;

2° matrimonium contraxerit vel, etiam civiliter tantum, attentaverit.

§ 2. — His in casibus, Superior maior cum suo Consilio, nulla mora interposita, collectis probationibus, declarationem facti emittat, ut iuridice constet de dimissione, ad normam c. 694.

74. — § 1. — Sodalis dimitti debet, iuxta ea quae stabilita sunt in cc. 695, 698, 699, § 1.
§ 2. — Sodalis dimitti potest, iuxta ea quae stabilita sunt in cc. 696, 697, 698, 699, § 1.
§ 3. — In casu gravi scandali exterioris vel gravissimi nocumenti Instituto imminenti, sodalibus statim a Superiore maiore vel, si periculum sit in mora a Superiore locali, cum consensu sui Consilii, e domo eici potest, ad normam c. 703.

75. — Decretum dimissionis sodali cuius interest, quam primum communicetur, data ei facultate recurrendi, intra decem dies a recepta notificatione, ad Sanctam Sedem, cum effectu suspensivo. ut decretum dimissionis vim habeat, servandus est c. 700.

76. — § 1. — Legitima dimissione, ipso facto cessant vota necnon iura et obligationes, quae sodalis habuit in Congregatione. Si tamen est clericus, standum est praescriptis cc. 693 et 701.

§ 2. — Qui e Congregatione legitime egrediantur, vel ab ea legitime dimissi fuerint, nihil ab ea repetere possunt, ob quamlibet operam in ea praestitam.

§ 3. — Congregatio vero, aequitatem et evangelicam caritatem servet erga sodalem, qui ab ea separatur, sicut statutum est in c. 702.

CAPUT VI

De formatione

1. Principia generalia

77. — § 1. — Nostra formatio, processu continuo, eo tendere debet ut sodales, spiritu sancti Vincentii animati, idonei evadant ad missionem Congregationis implendam.

§ 2. — Magis in dies igitur discant Iesum Christum esse centrum vitae nostrae et Congregationis regulam.

78. — § 1. — Tempus formationis, sicut tota vita nostra, ita ordinetur ut caritas Christi nos magis ac magis urgeat ad finem Congregationis assequendum. Quem finem sodales, ut discipuli Domini, in sui ipsius abnegatione et continua conversione ad Christum attingent.

§ 2. — Sodales verbo Dei, vita sacramentali, oratione tam communitaria quam personali et spiritualitate vincentiana exercentur.

§ 3. — Alumni insuper studia a lege Ecclesiae praescripta rite peragant. ut debitam scientiam acquirant.

§ 4. — Omnes iam ab initio, pro sua quisque formatione et capacitate, praxi pastorali, praesertim cum Moderatoribus consociati, opportune exercentur, pauperes quoque adeundo eorumque realitatem attingendo. Hac ratione unusquisque suam vocationem specificam in communitate pro personalibus facultatibus facilius invenire poterint.

§ 5. — Normae vero paedagogicae ita pro alumnorum aetate applicentur, ut ipsi, dum gradatim sibimetipsis moderari addiscunt, libertate sapienter uti, sponte naviterque agere assuescant et ad maturitatem christianam perveniant.

79. — Sodales, vocationi Dei in communitate respondentem, tempore formationis vitam communitariam vincentianam vivere discant. Communitas vero foveat incepta personalia singulorum in toto processu formationis.

80. — In formatione nostrorum vigeat coordinatio inter diversas institutionis rationes, et inter gradus subsequentes unitas organica servetur. Omnia autem ita ordinentur, ut in finem pastorem Congregationis proprium conspirent.

81. — Formatio nostrorum toto vitae tempore perducenda et renovanda est.

2. De Seminario Interno

82. — Candidati, ut in Seminarium Internum admittantur, inter condiciones requisitas, signa praebere debent, quibus apti censeantur ad vocationem vincentianam in communitate persequendam.

83. — § 1. — Seminarium Internum est tempus quo sodales missionem et vitam in Congregatione incipiunt et, adiuvantibus communitate et Moderatoribus, suam vocationem pressius agnoscunt, ac per specialem formationem ad liberam incorporationem in Congregationem se praeparant.

§ 2. — Seminarium Internum per 12 saltem menses sive continuos sive intermissos, protrahi debet. Si vero menses intermittuntur, Conventus Provincialis erit numerum mensium continuorum determinare et statuere quando periodus Seminarii Interni curriculo studiorum inseratur.

84. — Ideo tota ratio huius temporis eo tendere debet, ut Seminaristae:

1° maiorem maturitatem acquirant;

2° congruae cognitioni et experientiae missionis apostolicae et vitae Congregationis progressive initientur;

3° ad experientiam Dei, praesertim in oratione, perveniant.

85. — Quod ut assequantur, Seminaristae sedulo curabunt:

1° convenientem et concretam cognitionem hominum, in primis vero pauperum, eorumque necessitatum, desideriorum et problematum sibi comparare;

2° cognitionem peculiaris indolis, spiritus et munerum Congregationis acquirere, fontes adeundo, praesertim vero vitam atque opera sancti Vincentii, Congregationis historiam et traditiones, necnon actuosam et congruam apostolatus nostri participationem;

3° studium et meditationem Evangelii totiusque Sacrae Scripturae impensius fovere;

4° Ecclesiae, qua salutis communitatis, mysterium ac missionem, active participare;

5° documenta evangelica, praecipue vero castitatem, paupertatem et oboedientiam, iuxta mentem sancti Vincentii, cognoscere et vivere.

86. — Seminaristae communitati provinciali et locali apud quam vivunt intime inseruntur, et in ea communi responsabilitate formantur, coordinante et animante Directore Seminarii Interni.

3. De Seminario Maiore

87. — § 1. — Tempus Seminarii Maioris ad completam institutionem sacerdotii ministerialis vincentiani tradendam ordinatur, ita ut alumni, ad exemplar Christi Evangelizatoris, formentur ad Evangelium praedicandum, divinum cultum celebrandum fidelesque pascendos.

§ 2. — Secundum spiritum sancti Vincentii et traditionem Congregationis, formatio nostrorum dirigatur potissimum ad ministerium verbi et ad exercitium caritatis erga pauperes.

88. — Formatio nostrorum realitati societatis adhaereat, ita ut studia ad visionem et iudicium criticum mundi hodiernis acquirendum contendant. Alumni autem per conversionem cordis, incipiant seipsos efficaciter inserere in opus christianum instaurationis iustitiae; magis magisque consci fieri de radicibus paupertatis in mundo, et impedimenta detegant quae evangelizationi obstant. Quae omnia fiant lumine Verbi Dei et ductu Moderatorum.

89. — Foveantur in alumnis maturitas affectiva et qualitates missionariae, cuiusmodi sunt: capacitas suscitandi et dirigendi communitates, responsabilitas, spiritus et actus critici, generositas prompta, vis sese firmiter obstringendi ad finem Congregationis efficiendum.

90. — Visitator statuere debet congruum tempus, ut alumni, expleto curriculo theologico, diaconalem exercent ordinem, antequam ad Presbyteratum promoveantur.

4. De Fratrum formatione

91. — § 1. — Cura peculiaris impendatur ut Fratres ad suam missionem in Congregatione fideliter implendam formentur. Omnia quae in Constitutionibus et Statutis de formatione edicuntur, institutioni quoque Fratrum applicantur.

§ 2. — Eorum igitur formationem in Seminario Interno eandem ac aliorum sodalium esse oportet, nisi peculiaris rerum adiuncta aliud suadeant.

§ 3. — Quoad formationem Fratrum qui ad Diaconatum permanentem promovendi sint, servantur normae provinciales.

92. — Fratres ad apostolatam gradatim applicantur ut omnia sub lumine fidei adspicere, iudicare et agere, atque per actionem seipsos cum aliis efformare et perficere discant.

93. — Communitas provincialis universa, de formatione nostrorum responsabilem se sentiat, ita ut singuli sodales eidem open adiumentum praestent.

94. — Cum alumnorum formatio ab idoneis educatoribus praecipue pendeat, Moderatores et Magistri solida doctrina, congrua experientia pastoralis et peculiari institutione praeparentur.

95. — § 1. — Moderatores et alumni mutuae comprehensioni et fiduciae aperti, atque constantem et activam consuetudinem inter se habentes, veram communitatem educativam constituere debent.

§ 2. — Haec autem communitas educativa, contributionibus aliorum coetuum attenta, propria proposita propriasque activitates constanti examini subiciat.

§ 3. — Moderatores collegialiter procedant: attamen cura specialis et immediata seminaristarum et alumnorum alicui confratri vel, si casus ferat, pluribus confratribus committatur.

PARS TERTIA

DE ORGANIZATIONE

Sectio 1. — DE REGIMINE

Principia generalia

96. — Sodales omnes, cum vocati sint ut operam suam praestent ad missionem Christi continuandam, ius et officium habent tum cooperandi ad bonum communitatis apostolicae, tum eiusdem regimine participandi, ad normam iuris proprii. Sodales igitur in muneribus obeundis, in inceptis apostolicis suscipiendis, in praeceptis exsequendis, active et responsabiliter cooperentur.

97. — § 1. — Qui in Congregatione auctoritatem exercent, quae a Deo est, et qui in eius exercitio quocumque modo partem habent, etiam in Conventibus et in Consiliis, prae oculis habeant exemplum Boni Pastoris, qui non venit ministrari sed ministrare. Ideoque, conscii de sua coram Deo responsabilitate, se existiment servos communitatis, ad promovendum finem ipsi proprium iuxta spiritum sancti Vincentii, in vera communione apostolatus et vitae.

§ 2. — Cum sodalibus, ergo, dialogum instituant, firma tamen ipsorum auctoritate discernendi et praeciendi quae agenda sunt.

98. — Omnes sodales, in muneribus a communitate concreditus obeundis, habent potestatem sufficientem ad ea implenda. Ideoque, ne avocentur ad maiorem regiminis gradum ea quibus aut singuli sodales aut inferiores regiminis gradus providere possunt. Servetur tamen illa regiminis unitas, quae necessaria est ad finem et bonum totius Congregationis prosequenda.

99. — Congregatio Missionis, cum suis Domibus et ecclesiis omnesque eius sodales exemptione ab Ordinariorum locorum iurisdictione gaudent ex speciali Romanorum Pontificum concessione, praeterquam in casibus a iure expressis.

100. — Conventus Generalis, Superior Generalis, Visitatores ac Superiores Domorum et Communitatum legitime constitutarum, in sodales gaudent potestate, quae a iure universali et proprio definitur; habent praeterea ecclesiasticam potestatem regiminis seu

iurisdictionis, pro foro tam externo quam interno. Superiores, igitur, ordine sacro debent esse insigniti.

Caput 1. - De administratione centrali

1. De Superiore Generali

101. — Superior Generalis, successor sancti Vincentii, una cum tota Congregatione, missionem Fundatoris diversis adiunctis aptatam in servitium universalis Ecclesiae continuat. Proinde, tali sollicitudine Congregationem guberniet, ut charisma sancti Vincentii vivum semper in Ecclesia perseveret.

102. — Superior Generalis, centrum unitatis et Provinciarum coordinationis, sit etiam principium spiritualis animationis et actionis apostolicae.

103. — Superior Generalis omnes Provincias, Domos et singulos sodales Congregationis potestate ordinaria regit ad normam iuris universalis et proprii. Superior Generalis tamen subest auctoritati Conventus Generalis, ad normam iuris.

104. — Superior Generalis valet usualem tantum interpretationem Constitutionum, Statutorum et Decretorum Conventus Generalis dare.

105. — § 1. — Superior Generalis a Conventu Generali eligitur, iuxta art. 140 Constitutionum.

§ 2. — Ad validitatem electionis Superioris Generalis, requiruntur condiciones, quae ex Iure universali et proprio haberi debent.

§ 3. — Superior Generalis eligitur ad sexennium, et iterum eligi potest ad alterum sexennium, ad normam iuris proprii Congregationis.

§ 4. — Sexennium vero compleri censetur acceptatione officii, ab eius successore facta, in Sequenti Conventu Generali ordinario.

106. — § 1 — Superior Generalis ab officio cessat:

1° per acceptationem officii a successore factam:

2° per ipsius renuntiationem a Conventu Generali vel a Sancta Sede acceptatam;

3° per depositionem a Sancta Sede decretam.

§ 2. — Si Superior Generalis manifeste indignus vel ineptus factus fuerit ad munus suum implendum, Assistentium erit de re collegialiter iudicare et Sanctam Sedem certiozem facere, cuius mandatis standum erit.

107. — Praeter facultates ipsi a iure universali vel ex speciali concessione datas.

Superioris Generalis est:

1° omni cura studere ut spiritus sancti Fundatoris firmus atque fervens ubique foveatur, apostolica Congregationis actuositas eiusque renovatio indesinenter promoveantur, atque Constitutiones et Statuta quam aptius applicentur:

2° de consensu sui Consilii, ordinationes generales condere, in bonum Congregationis:

- 3° de consensu sui Consilii et consultis sodalibus quorum interest, constituere Provincias easque coniungere, dividere, suppressere, servatis de iure servandis:
- 4° convocare Conventum Generalem ipsique praeesse, et convocatos, de ipsius Conventus consensu, dimittere;
- 5° de consensu sui consilii et auditis Consultoribus Provinciae, Visitatorem, gravi de causa, ab officio remove:
- 6° de consensu sui Consilii et auditis illis quorum interest, ad normam c. 733, § 1, Domus erigere et Communitates locales constituere easque suppressere, salva auctoritate Visitoris:
- 7° gravi de causa, de consensu sui consilii et auditis Visitoribus quorum interest. Domum unius Provinciae in territorio alterius erigere:
- 8° iusta de causa et de consensu sui Consilii, domos erigere, quae a nulla Provincia dependeant et regantur a Superiore locali sub directa dependentia Superioris Generalis: et Superiores earundem Domorum nominare:
- 9° de consensu sui Consilii, sodalibus licentiam dare emittendi vota, eosdemque ad Ordines admittere; a votis dispensare, gravi de causa, sive in casu legitimi egressus, sive in actu dimissionis;
- 10° sodales e Congregatione dimittere, ad normam iuris universalis et proprii;
- 11° de consensu sui Consilii, in casibus extraordinariis ac gravi de causa, dispensare a Constitutionibus;
- 12° de consensu sui consilii, approbare normas a Conventibus provincialibus statutas.

2. De Vicario Generali

108. — Vicarius Generalis Superiorem Generalem adiuvat illumque absentem vel impeditum in munere supplet, ad normam iuris proprii.
109. — Vicarius Generalis a Conventu Generali eligitur ad normam iuris proprii. Electus vero in Vicarium Generalem ipso facto fit etiam Assistens Generalis.
110. — In casu absentiae Superioris Generalis, Vicarius Generalis eiusdem auctoritate insignitur, nisi ipse Superior Generalis aliquid sibi reservaverit.
111. — In casu impedimenti Superioris Generalis, Vicarius Generalis illum supplet pleno iure usque ad impedimenti cessationem. De impedimento autem Consilium Generale, sine Superiore Generali, sed praesente Vicario Generali, iudicat.
112. — Vacante quacumque de causa munere Superioris Generalis, ipso facto Vicarius Generalis fit Superior Generalis usque ad completum sexennium; de consensu autem sui consilii, auditisque saltem Visitoribus et Vicevisitoribus, ex Assistentibus Vicarium Generalem quamprimum nominat.
113. — Deficiente Vicario Generali, quacumque de causa, Superior Generalis, de consensu sui Consilii auditisque saltem Visitoribus et Vicevisitoribus, ex Assistentibus Vicarium Generalem quamprimum nominat.

114. — Vicarius Generalis ab officio cessat ad normam iuris universalis et proprii.

3. De Assistentibus Generalibus

115. — Assistentes Generales sunt sodales Congregationis qui Consilium Superioris Generalis constituunt, opera et consilio in regimine Congregationis eum adiuvant, ut unitas et robur Congregationis promoveantur, Constitutiones et decisiones Conventus Generalis ad effectum deducantur, omnesque Provinciae in operibus Congregationis promovendis collaborent.

116. — § 1. — Assistentes Generales a Conventu Generali, ad normam iuris proprii, eliguntur.

§ 2. — Assistentes Generales, saltem quattuor numero, ex diversis Provinciis, ad sexennium eliguntur, et semel possunt iterum eligi. Expleto tamen secundo sexennio consecutivo, nequeunt immediate in Vicarium Generalem eligi.

§ 3. — Sexennium vero compleri censetur acceptatione officii, a successoribus facta, in sequenti Conventu Generali ordinario.

117. — Assistentium Generalium officium cessat ad normam iuris proprii.

118. — § 1. — Si quis ex Assistentibus a munere cesserit, substitutus nominatur a Superiore Generali cum voto deliberativo aliorum Assistentium; substitutus vero eadem iura et obligationes ac alii Assistentes obtinet.

§ 2. — Sed, si intra sex menses Conventus Generalis celebrari debeat, Superior Generalis non tenetur nominare substitutum.

4. De Officialibus Curiae Generalis

119. — § 1. — Secretarius Generalis, Oeconomus Generalis et Procurator Generalis apud Sanctam Sedem, extra numerum Assistentium Generalium nominantur a Superiore Generali, de consensu sui Consilli.

§ 2. — In munere manent ad nutum eiusdem Superioris Generalis de consensu sui Consillii; ratione autem sui officii, domui Curiae Generalis adscribuntur.

§ 3. — Consilio Generali interesse possunt cum vocati fuerint a Superiore Generali, sed sine suffragio, salvo casibus de quibus agitur in Statutis.

§ 4. — Conventui Generali intersunt cum iure suffragii.

Caput II. - De administratione provinciali et locali

1. De Provinciis et Viceprovinciis

120. — Congregatio Missionis dividitur in Provincias ad normam iuris proprii.

121. — Congregatio dividitur etiam in Viceprovincias, ad normam iuris proprii.

122. — Provincia est plurium domorum inter se coniunctio, territorialibus limitibus circumscripta, cui praeest Visitator, potestate ordinaria propria, ad normam iuris universalis et proprii.

2. De Visitatore

123. — § 1. — Visitator est Superior maior, ordinarius, cum potestate ordinaria propria, qui alicui Provinciae praeficitur ad eam regendam ad normam iuris universalis et proprii.

§ 2. — Visitator, actuosae omnium participationis in vita et apostolatu Provinciae studiosus, sodales et copias impendat in servitium Ecclesiae, iuxta finem Congregationis, ministerium Domorum foveat, de profectu personali et activitate singulorum sollicitum se praebeat, unionem vitalem procurans.

124. — Superior Generalis, de consensu sui Consilii, ad normam iuris proprii, Visitatorem, praevia consultatione Provinciae, nominat aut eum confirmat, praevia electione.

125. — Visitatoris est:

- 1° constitutionum, Statutorum et Normarum provincialium observantiam promovere;
- 2° de consensu sui consilii, Ordinationes condere in bonum Provinciae;
- 3° de consensu sui Consilii et consulto Superiore Generali, intra fines suae Provinciae et ad normam c. 733 § 1, domus erigere et communitates locales constituere easque supprimere;
- 4° de consensu sui consilii et consultis sodalibus, Superiores Domorum nominare et Superiorem Generalem de nominatione certiore facere;
- 5° de consensu sui Consilii et consultis us quorum interest, approbante Superiore Generali, Superiorem Regionalem cum potestate delegata instituere;
- 6° domos et sodales frequenter invisere, et quidem ex officio, saltem alternis annis;
- 7° Conventum Provincialcm, ad normam iuris proprii, convocare, ipsique praeesse; convocatos autem, de consensu ipsius Conventus, dimittere, et Normas Provinciales promulgare;
- 8° candidatos admittere in Seminarium internum, ad Bona Proposita et ad Vota, iuxta Constitutiones et Statuta;
- 9° consultis Superioribus et Moderatonibus candidatorum, sodales admittere ad Ministerias, et, de consensu sui Consilii, ad Ordines;
- 10° sodales praesentare ad Ordines ac litteras dimissorias dare pro eorum Ordinatione;
- 11° audito suo Consilio et consultis Moderatonibus, sodales nondum Congregationi incorporatos dimittere.

3. De Assistente Visitatoris

126. — Visitator, ut in regimine Provinciae adiuvetur, habere potest Assistentem, condicionibus ab art. 61 et 100 requisitis, praeditum. Conventus provincialis est statuere utrum habendus sit Assistens Visitatoris necne.

4. De Consilio Visitatoris

127. — Consultores, qui consilium Visitoris constituunt, opera et consilio eum in regimine Provinciae adiuvant, ut eius unitas et robur promoveantur, Constitutiones et decisiones Conventus Provincialis ad effectum deducantur, omnesque Domus et sodales in operibus promovendis collaborent.

5. De Oeonomo Provinciali

128. — In unaquaque Provincia sit Oeonomus qui administret bona Provinciae, sub directione ac vigilantia Visitoris cum suo Consilio, ad normam c. 636, § 1 et iuris proprii.

6. De Officiis in administratione locali

129. — § 1. — Congregatio seipsam efficit praesertim in singulis Communitatibus localibus.

§ 2. — Superior, centrum unitatis et animator vitae Communitatis localis, ministeria Domus foveat et de singulorum profectu et actuositate cum communitate sollicitum se praebeat.

130. — § 1. — Superior localis nominatur ad triennium a Visitatore, consultis sodalibus Domus vel Communitate locali, iisdem condicionibus, nominari potest ad alterum triennium. Post secundum triennium, pro necessitate, recurrendum est ad Superiorem Generalem.

§ 2. — Conventus Provincialis alium modum designationis Superioris localis statuere potest.

§ 3. — Superior localis habere debet condiciones requisitas ab art. 61 et 100.

131. — Ad normam iuris, Superior localis potestatem habet ordinariam in foro interno et externo pro sodalibus aliisque diu noctuque in Domo sua degentibus; eandem autem potestatem aliis delegare potest.

132. — § 1. — Deficientibus condicionibus ad Domum erigendam vel si opus aliquod id suadeat. Visitor, de consensu sui Consilii, Coetum sodalium ad instar Domus constituere potest, iuxta Normas Provinciales.

§ 2. — Unus e sodalibus, a Visitatore ad normam iuris designatus, in huiusmodi Coetu responsabilis est ad modum Superioris.

§ 3. — Coetus ad instar Domus eadem ac ipsa Domus buna et obligationes habet.

133. — Superior localis amoveri potest quotiescumque Visitori, de consensu sui Consilii et accedente approbatione Superioris Generalis, id visum fuerit ex iusta et proportionata causa.

134. — § 1. — Oeonomus, sub moderatione Superioris atque sodalibus dialogo et cura adiutantibus, bona Domus administrat ad normam iuris universalis Congregationis et Provinciae.

§ 2. — Cum Visitor, de consensu sui Consilii, id necessarium iudicaverit pro aliqua Domo, Consilium domesticum constituatur: Consultores vero domestici, qui in administranda Domo Superiorem localem adiuvant, iuxta Normas Provinciales designentur.

Caput III. - De Conventibus

1. De Conventibus in genere

135. — Congregationis Missionis Conventus, cuius munus est eiusdem Congregationis spiritualitatem atque apostolicam vitalitatem tueri ac promovere, triplex distinguitur: Generalis, Provincialis et Domesticus.

136. — § 1 — Nemo duplici suffragio gaudere potest.

§ 2. — Condiciones ante electionem suffragio appositae, tamquam non adiectae censentur.

§ 3. — Electio obligationem gignit electo Conventum participandi vel officium acceptandi, nisi gravis causa excuset. Si agitur de participatione, gravis causa probatur a Superiori competenti, qui postea eius comprobationem a Conventu petet; si vero de officii acceptatione agitur, gravis causa ab ipso Conventu probanda est.

§ 4. — Nemo in Conventibus album sibi substituere potest proprio arbitrio.

§ 5. — Maioritas suffragiorum computanda est solum ex suffragiis valide latis. Suffragia alba sunt nulla.

2. De Conventu Generali

137. — Conventus Generalis, universam Congregationem immediate repraesentans, ut suprema eiusdem auctoritas, gaudet iure:

1° patrimonium Instituti tuendi et accommodatam renovationem, iuxta ipsum, promovendi;

2° eligendi Superiorem Generalem, Vicarium Generalem et Assistentes Generales;

3° condendi leges seu Statuta et Decreta ad bonum Congregationis, servato principio subsidiariorum. Statuta quae explicite non sunt abrogata, in vigore manent. Decreta vero, explicite confirmari debent, ut in vigore maneant;

4° postulandi a Sancta Sede mutationes in Constitutionibus ab ipsa approbatis duabus e tribus partibus suffragiorum:

5° Interpretandi authentice Statuta: interpretatio autem authentica Constitutionum ad Sanctam Sedem pertinet.

138. — Conventus Generalis, a Superiore Generali convocatus, celebrandus est:

1° ordinarius, ad eligendum Superiorem Generalem, Vicarium Generalem et Assistentes Generales, et ad negotia Congregationis tractanda:

2° extraordinarius, cum a Superiore Generali convocatus fuerit, ad normam iuris proprii.

139. — Conventui Generali interesse debent:

1° Superior Generalis, Vicarius et Assistentes Generales, Secretarius Generalis, Oeconomus Generalis et Procurator Generalis apud Sanctam Sedem ;
2° Visitatores ac Provinciarum deputati, ad normam iuris proprii electi.

140. — § 1. — Ad electionem Superioris Generalis proceditur hoc modo: si in primo scrutinio nemo duas tertias partes suffragiorum obtinuerit, experiendum erit secundum scrutinium eodem modo quo factum est primum; Si neque in secundo, pari modo tertium tentabitur scrutinium, immo et quartum.

Post quartum inefficax scrutinium, fiat quintum, in quo requiritur et sufficit maioritas ad plura absolute suffragia, demptis nullis.

Post quintum inefficax scrutinium, fiat sextum, in quo voce passiva gaudeant solummodo duo candidati qui in quinto scrutinio maiorem etsi parem numerum suffragiorum tulerint, nisi plures, primo aut secundo loco, paritatem obtinuerint; quo in casu, etiam isti gaudeant voce passiva in sexto scrutinio, in quo requiritur et sufficit maioritas relativa suffragiorum, demptis nullis; et, in casu paritatis, candidatus senior vocatione vel aetate electus habeatur.

§ 2. — Electione legitime peracta et officio ab electo acceptato, qui praesidet, decreto electionis exaratum, clara voce proclamabit electum; sed si ipse Praesens in Superiorem Generalem Electus fuerit, Secretarius Conventus decretum conficiet et Moderator electum proclamabit.

§ 3. — Qui vero electus fuerit, commissum sibi onus non renuet nisi gravi de causa.

§ 4. — Absoluta electione et gratiis Deo relatis, destruentur schedulae.

§ 5. — Si neoelectus non sit praesens, advocetur et, usque ad eius adventum, Conventus alia negotia Congregationis tractare potest.

141. — Vicarius Generalis eligitur iisdem condicionibus ac Superior Generalis et modo praescripto in art. 140. § 1.

142. — § 1. — Electionibus Superioris Generalis et Vicarii Generalis absolutis, Conventus Generalis ad electionem aliorum Assistentium procedit, in distinctis scrutiniis.

§ 2. — Ii electi habebuntur qui, demptis suffragiis nullis, plura absolute suffragia tulerint: hi ut electi a Praeside Conventus proclamentur.

§ 3. — Si in primo et secundo scrutinio nemo fuerit electus, tunc in tertio electus erit qui maiora relative obtinuerit suffragia, et in casu paritatis, senior vocatione vel aetate.

3. De Conventu provinciali

143. — Conventus Provincialis, utpote coadunatio sodalium qui, tamquam deputati Provinciam repraesentant, est:

1° condere Normas ad bonum commune Provinciae intra limites iuris universalis et proprii, quae vim obligatoriam obtinent post approbationem Superioris Generalis de consensu sui consilii:

2° tractare, ut organum consultivum Visitoris, de rebus quae ad bonum Provinciae ducere possunt:

3° agere de propositis quae, nomine Provinciae, deferenda sunt tum Conventui Generali, tum Superiori Generali:

4° eligere deputatos ad Conventum Generalem, si casus ferat:

5° condere normas pro Conventibus Domesticis, intra limites iuris universalis et proprii, quae non indigent approbatione Superioris Generalis.

144. — § 1. — Conventus Provincialis celebrandus est bis in sexennio, alter ante Conventum Generalem, alter tempore intermedio.

§ 2. — Pro necessitate, Visitor, de consensu sui Consilii et auditis Superioribus localibus, potest convocare Conventum Provinciale extraordinarium.

145. — Ad Visitationem pertinet Conventum Provinciale convocare eique praesidere: congregatos, de consensu ipsius Conventus, dimittere, et Normas promulgare.

146. — Conventui Provinciali interesse debent, nisi aliud in Normis Provincialibus caveatur:

1° ex officio, Visitor, Consultores Provinciales, Oeconomus provincialis, et singularum Provinciae Domorum Superiores;

2° insuper, deputati electi ad normam iuris proprii.

4. De Conventu domestico

147. — § 1. — Conventus Domesticus a Superiore Domus, vel ab Assistente qui totum eiusdem officium exercet, convocatur et celebratur in ordine ad Conventum Provinciale.

§ 2. Ad Conventum Domesticum convocandi sunt omnes vocem activam habentes.

§ 3. Conventus Domestici est tractare de iis quae Domus proponere voluerit Conventui Provinciali necnon de iis quae Commissio Praeparatoria Conventus Provincialis ad disceptationem proposuerit, et circa proposita deliberare.

Sectio II. — DE BONIS TEMPORALIBUS

148. — § 1. — Congregatio Missionis bona temporalia propter exigentias pastorales et communitarias possidet; iis utitur tamquam subsidiis in servitium Dei et pauperum, secundum spiritum et praxim Fundatoris; eadem autem, uti patrimonium pauperum, cum sollicitudine, sed absque thesaurizandi cura, administrat.

§ 2. — Congregatio Missionis formam communitariam paupertatis evangelicae amplectitur in eo quod omnia bona Congregationis sunt communia, et Congregatio iis utitur ad melius persequendum et attingendum suum finem proprium.

149. — Cum omnia bona sint communia, sodales sunt corresponsabiles, ad normam iuris, in acquisitione, administratione et destinatione bonorum temporalium Domus et Provinciae ad quas pertinent; servata proportione, principium valet etiam ad bona quod attinet totius Congregationis.

150. — § 1. — Domus, Communitates locales, Provinciae et Congregatio ipsa sunt capaces acquirendi, possidendi, administrandi et alienandi bona temporalia. Ubi casus

ferat, earum Superiores sunt repraesentantes legales etiam coram auctoritate civili, nisi aliter provideatur.

§ 2. — Fontes bonorum temporalium sunt labor sodalium et alia media licita acquirendi bona.

151. — Propter bonum commune, Domus debent adiuvere Provincias in us quae necessaria sunt ad bonam administrationem et ad providendum necessitatibus generalibus; idem dicendum est de provinciis quoad Curiam Generalem.

152. — § 1. — Provinciae et Domus aliae cum aliis in bonis temporalibus communicent, ita ut quae plus habent, alias adiuvent quae necessitatem patiuntur.

§ 2. — Congregatio, Provinciae et Domus, ex bonis suis, libenter provideant aliorum necessitatibus et egenorum sustentationi.

153. — § 1. — Sodales ad hoc deputati, administrant bona temporalia ad procurandam convenientem sustentationem sodalium et ad congrua suppeditanda media apostolicae eorum actuositati et operibus caritatis.

§ 2. — Bona communitatis administranda sunt a suis cuiusque Oeconomis sub directione et vigilantia Superiorum cum suis Consiliis, intra limites iuris universalis et proprii, et secundum principium subsidiariorum.

154. — § 1. — Meminerint administratores se esse dispensatores tantum bonorum communitatis; proinde eadem bona impendant tantummodo in usus statui missionariorum aptos, et semper agant secundum leges civiles iustas, et secundum normas et spiritum Congregationis.

§ 2. — Administratores libenter provideant necessitatibus sodalium in omnibus quae respiciunt eorum vitam, officium peculiare et apostolicum laborem. Huiusmodi enim usus bonorum incitamentum est sodalibus ad bonum pauperum fovendum et ad vitam vere fraternam ducendam.

§ 3. — Idem administratores insuper servent aequitatem in bonorum distributione, cum debeant inter sodales vitam communitariam fovere : necessitatibus individualibus sodalium provideant iuxta Normas a Conventu Provinciali statutas.

155. — Ad validitatem alienationis et cujuslibet negotii in quo condicio patrimonialis personae iuridicae peior fieri potest, requiritur licentia, scripto data, Superioris competentis, cum consensu sui Consilli. Si autem agatur de negotio quod summam a Sancta Sede pro cuiusque regione definitam superet, itemque de rebus ex voto Ecclesiae donatis aut de rebus pretiosis, artis vel historiae causa, requiritur insuper ipsius Sanctae Sedis licentia.

INDEX CONSTITUTIONUM

Pars Prima: De Vocatione (art. 1-9)	21
Pars Secunda: De Vita in Congregatione (art. 10-95)	25
Caput I. - De actuositate apostolica (10-18)	25
Caput II. - De vita communitaria (19-27)	29
Caput III. - De castitate, paupertate et oboedientia (28-39)	34
Caput IV. - De oratione (40-50)	38
Caput V. - De sodalibus(51-76)	42
1. In genere (5 1-52)	42
2. De admissione (53-58)	43
3. De iuribus et obligationibus (59-64)	47
4. De adscriptione alicui provinciae et domui (65-67)	49
5. De egressu et dimissione (68-76)	50
Caput VI. - De formatione (77-95)	53
1. Principia generalia (77-81)	53
2. De Seminario Interno (82-86)	55
3. De Seminario Maiore (87-90)	57
4. De Fratrum formatione (9 1-92)	58
5. De Moderatoribus et Magistris (93-95)	59
Pars Tertia: De Organizatione (art. 96-155)	61
SECTIO I. - De Regimine (96-147)	61
Principia generalia (96-100)	61
Caput I.- De administratione centrali (101-119)	63
1. De Superiore Generali (101-107)	63
2. De Vicario Generali (108-114)	66
3. De Assistentibus Generalibus (115-118)	68
4. De Officialibus Curiae Generalis (119)	69
Caput II. - De Administratione provinciali et locali(120-134)	70
1. De Provinciis et Viceprovinciis (120-122)	70
2. De Visitatore (123-125)	70
3. De Assistente Visitatoris (126)	72
4. De Consilio Visitatoris (127)	72
5. De Oecono Provinciali (128)	73
6. De officiis in administratione locali (129-134)	73
Caput III. - De Conventibus (135-147)	75
1. De Conventibus in genere (135-136)	75

2. De Conventu Generali (137-142)	76
3. De Conventu Provinciali (143-146)	79
4. De Conventu Domestico (147)	81

SECTIO II. — De Bonis Temporalibus (148-155)

DOCUMENTA CIRCA VOTA

**DE VOTIS QUAE IN CONGREGATIONE
MISSIONIS EMITTUNTUR**

**ALEXANDER PP. VII
ad perpetuam rei memoriam**

Ex commissa nobis a Supremo Pastore Dominici gregis cura, ad ea libenter intendimus, per quae congregationum personarum ecclesiarum, ad majorem divini nominis gloriam et procurandam animarum salutem pie prudenterque institutarum, statui opportune consuli arbitramur. Itaque nonnulla dubia super statu Congregationis Missionis in Gallia inceptae, ac olim a Sede Apostolica approbatae, enata tollere, nec non dilectum filium Vincentium de Paulo, ejusdem congregationis superiorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis a jure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus, ejus nomine, nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, de venerabilium fratrum nostrorum S.R.E. Cardinalium Sacri Concilii Tridentini interpretum, ad quos negotium hujusmodi discutiendum remisimus, consiliis, praefatam congregationem Missionis, sic, ut praefertur, inceptam, et approbatam apostolica auctoritate, tenore praesentium confirmamus et approbamus, cum emissionem votorum simplicium castitatis, paupertatis et obedientiae, nec non stabilitatis in dicta congregatione, ad effectum seu toto vitae tempore, saluti pauperum rusticorum applicandi, post biennium probationis faciendae; in quorum tamen emissionem nemo intenderit qui ea acceptet, sive nomine congregationis, sive nostro, et pro tempore existentis Romani Pontificis nomine; et vota sic ut supra emissa possit dissolvere solus Romanus Pontifex, nec non et superior generalis dictae congregationis in actu dimissionis e congregatione. Nemo autem alius, etiam vigore cujuscumque jubilaei, bullae cruciatae, seu alterius privilegii et indulti, aut cujuscumque constitutionis, sive concessionis, nisi in eis facta fuerit specialis mentio horum votorum, sic ut supra in dicta congregatione emissionum, dissolvere aut commutare, vel dispensare possit et valeat; statuentes ut dicta congregatio Missionis exempta sit a subjectione locorum Ordinariarum in omnibus, excepto quod personae quae a superioribus ejusdem congregationis deputabuntur ad missiones aliquas, subsint ipsis Ordinariis tantum quoad missiones et ea quae illas concernunt, utque dicta congregatio non censeatur propterea in numero Ordinum religiosorum, sed sit de corpore cleri saecularis; ac decernentes praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, ac omnibus et singulis ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragani et ab illis inviolabiliter observari, sicque in praemissis pen quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici auditores judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scientem vel ignorantem contigerit attentari; non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, etiam conciliaribus, nec non, quatenus opus sit, dictae congregationis, etiam juramento, confirmatione apostolica, vel alia quavis firmitate roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et titulis apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis. Quibus omnibus et singulis illorum tenores praesentibus pro plene et

sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium transumptis, etiam impressis, manu notarii publici subscriptis et sigillo personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem fides in iudicio et extra adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem, sub annulo Piscatoris, die 22 septembris 1655, Pontificatus nostri anno primo.

**DE STATUTO
FUNDAMENTALI PAUPERTATIS**

**ALEXANDER PP. VII
ad futuram rei memoriam**

Alias nos supplicationibus dilecti full Vincentii de Paul, Superioris Generalis Congregationis Missionis, Nobis super hoc porrectis inclinati, eamdem Congregationem, sub certis modo et forma tunc expressis confirmavimus, et approbavimus cum emissionem votorum simplicium, castitatis, paupertatis et obedientiae, nec non stabilitatis in dicta Congregatione, ad effectum se toto vitae tempore saluti pauperum rusticorum applicandi, post biennium probationis faciendae: in quorum tamen votorum emissionem nemo interesset qui ea acceptaret, sive nomine Congregationis, sive Nostro et pro tempore existentis Romani Pontificis nomine, et vota sic ut supra dissolvere posset solus Romanus Pontifex, necnon et Superior Generalis dictae Congregationis in actu dimissionis e Congregatione: ita ut eadem Congregatio non censeretur propterea in numero Ordinum Religiosorum, sed esset de corpore cleri saecularis; et alias prout in Nostris in simili forma Brevis litteris, die vigesimo secundo septembris millesimo sexcentesimo quinquagesimo quinto anno desuper expeditis, quarum tenorem praesentibus proprie et sufficienter expressum haberi volumus, uberius continetur. Cum autem dilectus Vincentius Nobis nuper exponi fecit quod circa observantiam dicti voti simplicis paupertatis in Congregatione praedicta multae oriri possint difficultates quae ipsam Congregationem turbarent, nisi opportune super hoc a nobis provideatur; et propterea idem Vincentius apostolicae confirmationis Nostrae robore communiti summopere desideret statutum fundamentale memoratae Congregationis circa paupertatem editum, tenoris qui sequitur, videlicet: “Omnes et singuli in nostra Congregatione dictis quatuor votis emissis recepti, qui bona immobilia vel beneficia simplicia possident aut in futurum possidebunt, licet dominium illorum omnium retineant, eorumdem tamen usum liberum non habebunt, ita ut neque fructus de huiusmodi bonis vel beneficiis provenientes retinere, neque in proprios usus, sine licentia Superioris, quicquam convertere possunt, sed de iisdem fructibus, cum facultate et arbitratu dicti Superioris, in pia opera disponere tenebuntur. Si autem parentes aut propinquos indigentes habuerint. Superior curabit ut suorum necessitatibus ante omnia de huiusmodi fructibus in Domino subveniant. Nos ipsum Vincentium Superiorem Generalem amplioribus favoribus et gratis prosequi volentes et a quibusvis excommunicationis, suspensionis, et interdicti aliisque ecelesiasticis sententiis, censuris et poenis a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa, latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes; supplicationibus cujus nominé nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S.R.E. Cardinalium sancti Concilii Tridentini, interpretum consilio, Statutum praeinsertum auctoritate apostolica tenore praesentium confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adjicimus ac omnes et singulos juris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus; decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, ac ab illis ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quocumque iudices

ordinarios et delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici auditores judicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigent attentari; non obstantibus praemissis ac omnibus et singulis illis quae in praedictis litteris volumus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque; volumus autem praesentium transumptis etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis et sigillo Superioris Generalis Congregationis praedictae vel alterius personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis eadem prorsus fides ubique in iudicio et extra adhibeatur quae praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud Sanctam Mariam Majorem, sub annulo piscatonis, die duodecima augusti, millesimo sexcentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus nostri anno quinto.

S. Ugolinus.